

דף יב.

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ג ה"ו

והמנחות הנקמצות בארבעה. ב' בקמיצה. ובנתינת הקמץ בכלי שרת. ובהולכת הקמץ למזבח. ובזריקתו על האש:

עין משפט ב.ג. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ז ה"א

עין לעיל דף יא: עין משפט ו.ז.

עין משפט ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ו ה"ג

אסור לחשב בקדשים ז' מחשבה שאינה נכונה כמו שיתבאר. לפיכך זבח ששחטו שלא לשמו. או מנחה שקמצה שלא לשמה. בין בזדון בין בשגגה. חייב להשלים שאר עבודות לשמן. אפילו שחט וקבל והוליד במחשבת שנוי השם חייב לזרק במחשבה נכונה. ומפני מה נשתנה דין החטאת והפסח מכל הזבחים. ודין מנחת חוטא ומנחת קנאות מכל המנחות. מפני שעין עליהם הכתוב. הרי הוא אומר בחטאת וישחט אותה לחטאת.

ו. כסף משנה: ומ"ש והמנחות הנקמצות בד' וכו'. משנה בפירקא קמא דמנחות (דף י"ב) ובריש פ"ב דמנחות [י"ג] ובספ"ק דזבחים (דף י"ג): מדמה ארבע עבודות אלו לארבע עבודות שבזבח דקומץ היינו שוחט. מוליד היינו מוליד. מקטיר היינו זורק. נותן בכלי דמי לקבלה. ופירש"י קומץ דמי לשוחט שזה נוטל ומפריש חלק לגבוה מחלק כהנים וכן זה:

ז. כסף משנה: אסור לחשב בקדשים וכו' לפיכך זבח ששחטו שלא לשמו וכו' חייב להשלים שאר עבודות לשמן וכו'. דיוקא דמתני' ומימרא דרבא בריש זבחים ובריש מנחות. ומה שכתב אפילו שחט וקבל והוליד וכו' חייב לזרוק במחשבה נכונה. מימרא דרבא בפ"ק דזבחים (דף ז'). ומ"ש רבינו כמו שיתבאר. הוא בפרק י"ז: ומפני מה נשתנה דין החטאת והפסח וכו'. בריש זבחים (דף ז') וריש מנחות (דף ד'): :

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

שְׁתִּיהָ שְׁחִיטָה לְשֵׁם חֻטָּאת. וְכֵן שָׁאֵר עֲבוּדוֹתֶיהָ
 לְשֵׁמָּה. וְנֶאֱמַר 'עַל חֻטָּאתוֹ' שֶׁתַּעֲשֶׂה לְשֵׁם אוֹתוֹ הַחֻטָּא.
 וְנֶאֱמַר 'וְכֹפֶר עָלָיו' שֶׁתִּהְיֶה לְשֵׁם בְּעָלֶיהָ. וְנֶאֱמַר בְּפֶסֶח
 'וְעֲשִׂיתָ פֶסֶח לֵה' אֱלֹהֶיךָ' שֶׁתִּהְיֶה כָּל עֲשִׂיתוֹ לְשֵׁם פֶּסֶח.
 וְנֶאֱמַר 'וְאַמְרָתֶם זֶבַח פֶּסֶח הוּא לֵה'' שֶׁתִּהְיֶה זְבִיחָתוֹ
 לְשֵׁם פֶּסֶח. הָא אִם שְׁנָה שָׁמוּ אוֹ שֵׁם בְּעָלָיו פֶּסוּל.
 וּבִמְנַחַת חוּטָא הוּא אוֹמֵר מְנַחָה הִיא. וּבִמְנַחַת סוּטָה
 נֶאֱמַר 'כִּי מְנַחַת קִנְאוֹת הִיא'. שִׁיְהִיו כָּל מַעֲשֵׂיהָ לְשֵׁמָּן:

עין משפט ה.ו. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פט"ז ה"ב

הַמַּחֲשֵׁב בְּאַחַת מֵאַרְבַּע הָעֲבוּדוֹת ^ח אוֹ בְּכֻלָּם לֶאֱכֹל כְּזִית
 מְדַבֵּר הָרְאוּי לֶאֱכִילָהּ בַּחוּץ וְכְזִית לְמַחֵר. אוֹ כְּזִית לְמַחֵר
 וְכְזִית בַּחוּץ. אוֹ כַּחֲצֵי זֵית בַּחוּץ וְכַחֲצֵי זֵית לְמַחֵר. אוֹ
 כַּחֲצֵי זֵית לְמַחֵר וְכַחֲצֵי זֵית בַּחוּץ. הֲרִי הַקֶּרֶבֶן פֶּסוּל
 וְאִינוֹ פְּגוּל. וְכֵן אִם עִירַב הַמַּחֲשֵׁבָה בְּהַקְטָרָה הֲרִי זֶה
 פֶּסוּל וְאִינוֹ פְּגוּל:

^ח. כסף משנה: המחשב באחת מד' עבודות וכו' עד הרי הקרבן פסול ואינו פגול. משנה
 בפרקים הנזכרים. ומ"ש וכן אם עירב המחשבה בהקטרה ה"ז פסול ואינו פגול. גם זה
 משנה בפרקים הנזכרים לאכול כחצי זית להקטיר כחצי זית כשר שאין אכילה והקטרה
 מצטרפין:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פט"ז הי"א

שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה ט והקטיר הקמץ
במחשבת הזמן הרי זה ספק אם נקבעו לפגול והרי הן
פגול. או לא נקבעו ואינו פגול:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ז

המנחות מועלין בהן משהקדשו י אף על פי שעדיין לא
נתקדשו בכלי שרת עד שיקטיר הקמץ. קרב הקמץ
הותרו השירים באכילה. ואם נפסלו השירים או חסרו
ואחר כך הקטיר הקמץ הואיל והקטרה זו אינה מתרת
השירים באכילה הרי הדבר ספק אם יצאו ידי מעילה
או לא יצאו:

דף יב:

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ט ה"ח

כל דבר שחיבין על העלאתו בחוץ כיון שהעלה ממנו
כזית בחוץ חיב. בין שהעלה בפנים תחלה ושיר ממנו
כזית והעלהו בחוץ. בין שהניח הכל בפנים ולקח ממנו

ט. כסף משנה: שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה וכו'. בסוף פרק א' דמנחות (דף י"ב)
בעיא דלא איפשיטא:

י. כסף משנה: המנחות מועלין בהן משהוקדשו וכו' עד הותרו השירים באכילה ואין בהם
מעילה. משנה בפרק ב' דמעילה (דף י'). ומה שכתב ואם נפסלו השירים או חסרו וכו'.
סוף פירקא קמא דמנחות בעיא דלא איפשיטא:

כַּזִּית וְהֶעֱלָהּ בַּחוּץ. אָבֵל אִם חָסַר אוֹתוֹ דָּבָר הֶקְרִיב כָּל
שֶׁהוּא בַּפְּנִים וְהֶעֱלָה שְׂאֵרֵיתוֹ בַּחוּץ פֶּטוּר:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ט הי"ד

הַקֹּמֵץ וְהַלְבֹנָה שֶׁל מִנְחָה * שֶׁהֶקְרִיב אֶחָד מֵהֶן בַּחוּץ או
הֶקְרִיב הָאֶחָד בַּפְּנִים וְהֵשִׁיב בַּחוּץ חֵיב. וְכֵן שְׁנֵי בְּזִיכֵי
לְבֹנָה שֶׁל לֶחֶם הַפָּנִים שֶׁהֶקְרִיב אֶחָד מֵהֶן בַּחוּץ או אֶחָד
בַּפְּנִים וְהֵשִׁיב בַּחוּץ חֵיב:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ב הי"ד

תּוֹדָה שֶׁנִּפְרְסָה חֲלָה מִחֲלוּתֶיהָ כָּלָן פְּסוּלוֹת. * יֵצְאָת
הַחֲלָה או נִטְמָאָה. שְׂאֵר הַחֲלוּת כְּשֵׁרוֹת. נִפְרָס לַחֲמָה או

ב. כסף משנה: הקומץ והלבונה של מנחה וכו' וכן שני בזיכי לבונה וכו' שהקריב אחד מהם
בחוץ וכו'. משנה בפרק השוחט והמעלה (דף ק"א) ופסק כת"ק:

ל. כסף משנה: תודה שנפרסה חלה מחלותיה כולן פסולות. ברייתא בסוף פרק קמא
דמנחות (דף י"ב:) ודייק רבא הא יצתה הני דאיכא גוואי כשירות ומוקי לה כר"ע
ואע"ג דאביי דחי התם ואמר דילמא ר' אליעזר היא דחייה בעלמא היא ועוד דכרבא נקטינן
וכיון דמכשר ביצאה כ"ש דמכשר בנטמאת שהציץ מרצה ומפרש לה רבינו בתודה דאף
על גב דקרא דמייתי בגמרא בלחם הפנים כתיב ילפינן מיניה לתודה וגם במנחה כתיב הכי
ולשון הגמ' שאמרו זריקה מועלת בתודה הוא דשייך. ומה שכתב נפרס לחמה או נטמא או
יצאה וכו' עד וממה שבפנים על מה שבחוץ. הכל ברייתא פרק התכלת (מנחות דף מ"ו): וכתב
הראב"ד תודה שנפרסה וכו'. א"א במאי עסקינן אי קודם שחיטה נפרסה וכו'. תחלת דבריו
דבר פשוט הוא נלמד מברייטא דפ' התכלת שהזכרתי בסמוך. ומ"ש בין נפרס בין יצא בין
נטמא הכל פסול וכו'. למדו הראב"ד מהברייטא הנזכרת דקתני מששחטה נפרס לחמה הדם
יזרק והלחם פסול וכו' מששחטה יצא לחמה הדם יזרק והלחם פסול מששחטה נטמא
לחמה הדם יזרק וכו' והלחם פסול ומשמע ליה להראב"ד דכיון דנפרס לחמה ויצא ונטמא
בחדא גוונא תננהו אין חילוק ביניהם וכיון דתניא בספ"ק דמנחות שאם נפרסה אחת מהן
כולן פסולות וע"כ היינו בין שחיטה לזריקה כמו שנתבאר הוא הדין לנטמא אחת מן החלות
או שיצאה ואע"ג דבברייטא בספ"ק דמנחות אהא דתניא שאם נפרסה אחת מהן כולן

נִטְמָא אוּ יֵצֵא עַד שֶׁלֹּא נִשְׁחָטָה הַתּוֹדָה. מִבִּיא לֶחֶם אַחֵר וְשׁוֹחֵט. וְאִם אַחֵר שֶׁנִּשְׁחָט נִפְרָס אוּ נִטְמָא אוּ יֵצֵא. הֵדִם יִזְרַק וְהַבֶּשֶׁר יֵאָכֵל. וְהַלֶּחֶם כָּלּוּ פָּסוּל וַיְדִי נִדְרוֹ לֹא יֵצֵא. נִזְרַק הֵדִם וְאַחֵר כֶּךָ נִפְרָס מִקְצֵת הַלֶּחֶם אוּ נִטְמָא אוּ יֵצֵא. תּוֹרֵם מִן הַשָּׁלֵם עַל הַפְּרוֹס וּמִן הַטָּהוֹר עַל הַטָּמֵא וּמִמָּה שֶׁבְּפָנִים עַל שֶׁבְּחוּץ:

הרמב"ם הל' תמידין כסדרן פ"ה ה"ו

נִפְרָסָה חֲלָה אַחַת מִן הַלֶּחֶם. **מ** אִם עַד שֶׁלֹּא הִסִּיר הַלֶּחֶם מֵעַל הַשְּׁלֶחָן נִפְרָסָה הַלֶּחֶם פָּסוּל וְאִינוּ מְקַטִּיר עָלָיו אֶת הַבְּזִיכִין. וְאִם אַחֵר שֶׁהִסִּיר הַלֶּחֶם נִפְרָסָה הַלֶּחֶם פָּסוּל וּמְקַטִּיר עָלָיו אֶת הַבְּזִיכִין:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ד ה"י

אֵין אֹכִילָה פְּחוּתָה מְכֻזֶּזֶת. **ב** וְלֹא הֶקְטָרָה פְּחוּתָה מְכֻזֶּזֶת. לְפִיכֶךָ הַמַּחֲשֵׁב לֶאֱכֹל מִדְּבַר הָרְאוּי לֶאֱכִילָה פְּחוּת

פסולות דייק רבא הא יצתה הני דאיכא גוואי כשירות ואביי דייק הא נטמאת הנך כשירות אפשר דאכתי לא הוה שמיע להו ברייתא דפ' התכלת ורבינו לא נראה לו לומר דלא הוה שמיע להו ההיא ברייתא אע"ג דשמיע להו ההיא ברייתא דייקי מהאי ברייתא דנפרס לחמה דוקא קתני ואע"ג דברייתא דהתכלת תני להו בחד גוונא איכא למימר מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא:

מ. כסף משנה: נפרסה חלה אחת מן הלחם וכו' עד ואף על פי שלא פירק המערכה. ברייתא ומימרא בפירקא קמא דמנחות (דף ט' ז):

נ. כסף משנה: אין אכילה פחותה מכזית וכו' עד הזבח כשר. משנה בפרק ג' דזבחים (דף כ"ט:). ומ"ש חשב לאכול כחצי זית בחוץ ולהקטיר כחצי זית בחוץ וכו' שאין אכילה והקטרה מצטרפין. שם. ומ"ש ואם הוציאו בלשון אכילה וכו' לשון אכילה אחד הוא. שם בגמ'

מִכְזִּית או שֶׁחָשַׁב לְהִקְטִיר מִדָּבָר הָרָאוּי לְהִקְטִירָה פָּחוֹת מִכְזִּית בֵּין בְּמַחְשַׁבֶּת זְמַן בֵּין בְּמַחְשַׁבֶּת מָקוֹם. הַזֵּבַח כָּשֵׁר. חָשַׁב לֶאֱכֹל כֶּחָצִי זֵית בַּחוּץ וּלְהִקְטִיר כֶּחָצִי זֵית בַּחוּץ. או שֶׁחָשַׁב לֶאֱכֹל כֶּחָצִי זֵית אַחֵר זְמַן אֲכִילָה וּלְהִקְטִיר כֶּחָצִי זֵית אַחֵר זְמַן הִקְטָרָה. הַזֵּבַח כָּשֵׁר שְׁאִין אֲכִילָה וְהִקְטָרָה מִצְטָרְפִין. וְאִם הוֹצִיאוּ בְּלִשׁוֹן אֲכִילָה וְאָמַר שְׂיֹאכֹל כֶּחָצִי זֵית וְתֹאכֹל הָאֵשׁ חָצִי זֵית. הָרִי אֵלּוֹ מִצְטָרְפִין לְשׁוֹן אֲכִילָה אֶחָד הוּא. חָשַׁב לֶאֱכֹל או לְהִקְטִיר כֶּחָצִי זֵית וְחִזֵּר וְחָשַׁב עַל חָצִי זֵית אַחֵר בְּאוֹתָהּ הַמַּחְשָׁבָה. הָרִי אֵלּוֹ מִצְטָרְפִין. חָשַׁב לֶאֱכֹל כֶּחָצִי זֵית וְשִׁתְּאֹכֹל בְּהֶמָּה או חֵיהַ כֶּחָצִי זֵית. בֵּין בְּמַחְשַׁבֶּת מָקוֹם בֵּין בְּמַחְשַׁבֶּת זְמַן. הָרִי אֵלּוֹ מִצְטָרְפִין שְׁשֵׁם אֲכִילָה אֶחָד הוּא. חָשַׁב עַל כְּזֵית שְׂיֹאכֹלוּהוּ שְׁנַיִם הָרִי אֵלּוֹ מִצְטָרְפִין.

(דף ל"א): חשב לאכול או להקטיר כחצי זית וכו'. מתבאר בספ"ב דזבחים (דף ל"א): חשב לאכול כחצי זית ושתאכל בהמה או חיה כחצי זית וכו'. שם מימרא דר' ינאי: חשב על כזית שיאכלוהו שנים הרי אלו מצטרפין. שם ע"ב בעיא דאיפשיטא: חשב לאכול כזית ביותר מכדי אכילת פרס הרי זה מצטרף. שם בעיא דרבא ובעי אביי למפשטה ממתניתין ודחי ליה. ומשמע לרבינו דדחייה בעלמא היא דפשטא דמתני' כדאמר אביי היא והכי הלכתא. ואפשר שלא היה בגירסתו דחייה כלל: חשב בשעת זביחה לאכול כחצי זית וכו'. ברייתא בפ"ב דמנחות (דף י"ד:). ומ"ש וכן אם חשב על כזית בשעת קבלה ועל כזית בשעת הולכה. נ"ל שטעות סופר יש כאן וצריך להגיה כחצי זית בשעת קבלה וכחצי זית בשעת הולכה והוא שם בגמרא אהאי ברייתא דבסמוך א"ד שחיטה וזריקה דתרווייהו מתירין אין קבלה והולכה לא ואיכא דאמרי הנך דמירחקן וכ"ש הני דמיקרבן ופסק רבינו כלישנא דמחמיר ועוד דבתרא הוא ועוד דבגמ' משמע דלרבנן מצטרפות ארבע עבודות: חשב להקטיר כחצי זית וכו'. ברפ"ב דמנחות (דף י"ג) תנן דלת"ק לבונה נמי מפגלת כמו המנחה עצמה וכן מבואר במתניתין בפ"ק: אחד המחשב לזרוק דם הזבח וכו'. משנה בפ' שני דזבחים (דף כ"ח). ומ"ש כיון שחשב על כדי הזיה מן הדם פסל. פשוט הוא שאם לא חשב על כדי הזיה לא פסל:

חשב לאכל כזית ביותר מכדי אכילת פרס הרי זה מצטרף. חשב בשעת זביחה לאכל כחצי זית ובשעת זריקה לאכל כחצי זית הרי אלו מצטרפין בין במחשבת המקום בין במחשבת הזמן. וכן אם חשב על כזית בשעת קבלה ועל כזית בשעת הולכה. שארבע העבודות מצטרפות והרי הן כעבודה אחת. חשב להקטיר כחצי זית מן הקמץ וכחצי זית מן הלבונה הרי אלו מצטרפין. שהלבונה עם הקמץ למנחה כאימורין לזבח. לפיכך אם חשב להקטיר כזית מן הלבונה חוץ לזמנו הרי זה פגול כמו שנתבאר. אחד המחשב לזרק דם הזבח כלו בחוץ או למחר או שחשב לזרק מקצת דמו בחוץ או למחר. כיון שחשב על כדי הזיה מן הדם פסל: